

სენი ოსურსკელი

სურათებიანი ღამაგება

მკაბამის № 345

კვირა, 4 სექტემბერი 1905 წ.

პაწითის № 2-01

პიქვე გონსკი

ენახ ენგური.
მოუხენარაა, ტან-ჩქარი; დაუღვრომელია, დაუდინჯე-
ბელი.

მიდის, მიარღვევს მთა-პარს. იქ ანგრევს, აქ სილავს,
აგერ ტოტებდა დაშლიდა. აგერ კი ერთად შედგებულა.
მავრამ მიინც მუღამ მერყეობაშია, თითქო ერთ გასს
ვერ დასღამოია. ღღეს აქ არის, ხვალ იქ. იცვლის და იცე-
ლის კალაპოტს.

სულ მოძრაობაშია, სულ ბრძოლაში.
გარშემო სწუხან კიდევ, არ ემაღლიერებინა, მავრამ...
ყველა კი მიინც მორიდებით და კრძალით იტყობა.
ენგური!
მისი სახელის გაგონება ძალას გიხატავს თვალ-წინ.

გამოუტონობელია მისი მოძრაობა, შემსწუხარიც.
მავრამ...

გვ ბუნების საიდუმლოა.
მეღვრდ მის მესაიდუმლოე იციან, რისთვისაც მიმდინა-
რებს აგერ უწყლოოდ.

ვისაც უშიშრად პირდაპირ სიმართლისთვის შეუბედებს,
მხოლოდ მან იცის,
რომ კალაპოტს ხშირი ცვლა უნდა.

მიყვარს ენგური.

შალვა დადიანი

მეგობარი

ქალაქ ჰ-ის ერთ რესტორანის წინ თვიდან ბოლომდე
ჩამწკრივებულ პატარა მავიდებს ხალხი შემოსხდილობდა და
ხილულის წყალს შეეცქერდა. უკმე ღღე იყო. საქმიანი თუ
უსაქმო—ყველა აქეთკენ მოეშურებოდა, რადგან სხვა-და-სხვა
მიზეზისა გამო ქალაქის ბაღი დაკეტილი იყო და სულის მო-
სათქმელი ღლაგი აღიარად იყო. ვისაც კი ორი გროში ეგადა,
აქეთკენ მობრუნდა, რომ სიციხით თუ ცხოვრებაში უსამართ-
ლობით ეცხვებულელი გველი ცოვი წულით მიინც გავგერილებ-
ნიდა. მეეტლესაც ეტლები აქ დაეყენებინათ, რადგან მუშტარს
აქ თუ იმოვენინდა. ქალაქი დაღუბებულიყო. არსად მოძრაო-
ბა არ იმყოფდა. მალაზიების დარაბები დაკეტულ-დარაბული
იყო, თითქო ყველას პატრონები ერთ ღღეს ამოსწყვეტიაო.
ბუმბერაზი ხედიც კი, თითქო თანაუგრძობენ ძაძით მუშტარ-
რულ ქალაქს, ტოტები დაბლა დახვარათ და ფოთლები ერთ-
მანეთზე მიჰკრიადა.

ყველგან სამარისებური სიჩუმე გამეფებულიყო. ხან-და-
ხან თუ გაისმოდა პოლიციელთა სტევენა და დარაჯთა გამო-
ძახილი. მხოლოდ ამ რესტორანის წინ ეტყობოდა სიცოცხლე
და ისიც ძალტრანებული. მშვიდი თუ მაძირი, ცხოვრებით
ქმაყოფილი თუ ბედის მომხიერი, მდიდარი, ღარიბი, თავადი,
ღლები—ერთმანეთში არეულიყო... ყველას სახეზე რადაც

სეგდის მომგვრელი ნაღველი იხატებოდა, მავრამ ყველა კი
ერთმანეთს ცხვირად უღიშოდა.

მხოლოდ სიმონ მღვიმანძეს არავითარი ნაღველი არ ეტყო-
ბოდა. მისი სახე სრულ ბედნიერებისა და კმაყოფილების მო-
წამე იყო. იგი ნებეირად ვადახრილოყო კენისა სოფიოსაკენ
და რადაცას მოციხარის სახით ენურჩულებოდა. თავ აღერილი,
ნებიერი, კუჭ-მამღარი, თითქო ამ ქერქში დაბადებულიყოს,
მის გარშემო მდგომ ხალხს ბუხებიათ არა სთვლიდა და სიბ-
რალულის თვლითაც უტკებოდა.

სიმონ მღვიმანძე სტუდენტობის დროსაც ცხოვრებას სულ
სხვა თვლით უყურებდა. ამხანაგთა არც ერთ წრეში მონა-
წილე არ იყო. მუღამ განმარტებულიყო, თვის კეთილდღეო-
ბაზედ ღიქობდა, რისთვისაც ამხანაგები, და, განსაკუთრე-
ბით, დაახლოებულნი მგვანარი, ვიქტორ ტყავამ, ხშირად
აძიგებდნენ და სტუქსავდნენ.

სწავლა დამთავრა თუ არა, სიმონმა მაშინათვე ერთ მა-
ღალ დაწესებულებაში შესვა თავი. ენა-ტანიობით და უფრო-
სების ფეხის ლოკით ერთი წლის განმავლობაში ისე დაწი-
ნაურდა, რომ ათი წლის ნაშახური მოხვედრებიც კი მის
ბედს შენატრობდნენ. ერთი წლის განმავლობაში სიმონმა
კარგი თანამდებობა მიიღო და მხრები პაგონებით დიმიშე-
ნა. მისი ოცნებაც ეს იყო. სიმონს უყვარდა ფული, სულთად
ჩაქცა, „კარგი საზოგადოება“ და განსაკუთრებით ღამაში
ქალები. ყველაფერი ეს ახლა ხელ მისაწვდენათ ჰქონდა და
მისი სულიერი კმაყოფილება სახეზეც იხატებოდა. თუ არა
მისი წირისა და საზოგადოების—სიმონ „გარეშე“ კაცის გა-
ცნობას ერიდებოდა; ღარიბად ჩაქვულს ხალხს როგორც
ქირს, ისე გაუბრძოდა და თუ ვინმე წინ შეეხებოდა, ვახზე
გადაუხვევდა და ცხვირზე ხელსასოსს აიფარებდა ხოლმე.

სიმონისათვის უპირველესი სიამოვნება იყო კაცარდისა
და პაგონების ექვრა და ახლაც ქული წინ მაგადებდა დადერა
და მის ორ კაცარდს სიამოვნებით შეჰყურებდა. ხშირად, ვი-
თომ მტერის იწმენდავსო, პაგონებზე ხელს გადაისვამდა და
სულს შეუბერავდა,—ამით კენისა სოფიოს მოაგონებდა ხო-
ლმე: „ახლა, რა ბედნიერი ხარ, ჩინოვნიკი სიყვარული გვაყ-
სო.“

—სულიყო, იქნება კიდევ დალევ წყალს... გული გა-
ივრილი...—ბკითხა სიმონმა კენისას და მისკენ გადინარა.

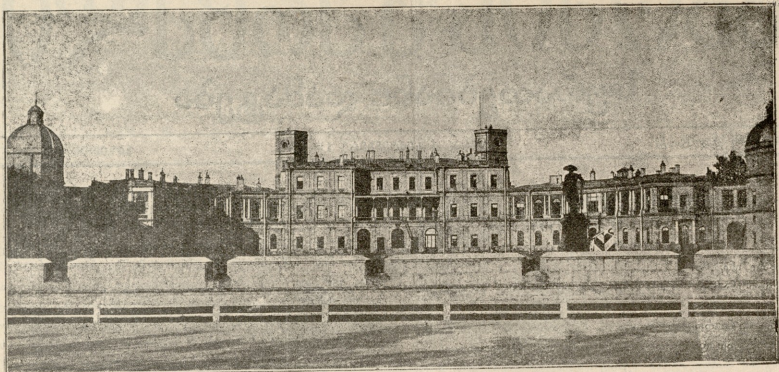
—არა, სულიყო... აღარ მინდა...—უპასუხა სოფიომ
და კვლავად გადახვდა.

სიმონმა ფეხი ფეხზე გადაიდვა, პაგონებზე ხელი გადაი-
სხვა, ქული კაცარდით სოფიოსაკენ მიპარუნა და იქვე თავ-
მოყრილი ახალგაზრდებს გადაჰქცა.

—მე, ქვეყნის მსწენელი...—სიმონმა დამოციხვის ღი-
მილით თითი ყმაწვილებისაკენ გაიშვირა.

სოფიომ ცხვარ აწვეით გადახვდა, მოუბრუნდა და სიმონს
და საიდუმლო ღამაშაკი დაუწყო.

იქვე რამდენიმე ახალგაზრდა მოგროვილიყო და რადაცაზე
გაცხარებით ღამაშაკობდა. ყველაზე თავგამოდებით ერთი
ბაასობდა. იგი იყო მაღალი, გამბარა ყმაწვილი კაცი. მო-
ქანცული სახე და ჩაცმეფული, განვიფულიდა გამომეტყველი
თვალეში მოწიშობდა, რომ ის მეტად ღრმად ჩაებრა ღუბქირი
ცხოვრების თავის მორგეში და სრულიად გვეყვლა, მავრამ
განაღებული ღამაშაკი, თავისუფალი მოძრაობა და ამყო გე-
მოხედვა ამტკებდა, რომ იგი სულით მიინც არ დაცემუ-



გატინისის სასახლე, სადაც უნდა მოხდეს კრება სსხლმწიფიო სათათბირისო.

ლა, მისი ბუნება არ შერყეულა და კიდევ შეუძლიან სსო-
რების უსამართლობასთან ბრძოლა. ძალზე გაცუვილი ტა-
ნისამოსი სივარდის სარკე იყო. თავზე ეხურა ქული გამო-
ურკვეველის ფერისა, ხოლო თუ დააკვირდებოდით, მიხვდებო-
დით, რომ იგი ოდესმე თეთრი ყოფილა. ფესსაცული გაცუე-
თადა. სიძველისაგან გახუნებული ღურჯგი ხალათი მზებზე
რალად უცხო ფერად ბრწყინავდა.

—სწორედ საბრალონი აზრან ეს სულელები...—ისევ
გამიგორა სიმონმა.

—საკუთარი რუმენა გახლავთ. —დიდ მკოდნესაფით სთქვა
კნენიამ.

— შეიძლება ადამიანს რამე სწამდეს, მაგრამ გამოურ-
კვეველ საგნის აგრ ბრმად დამორჩილება მე ვერც კი წარ-
მომიდგენია... მე რომ პირველად ჩინი მომცეს, მთავრობას
ესთხოვე რალაცაები... მავთა შესახებ, მაგრამ ნება არ მომ-
ცეს... ნება რომ მქონდეს, სუვევლას ჩამოვახრბობდი...—სთქვა
სიმონმა გაჯავრების კილოთი და ქუდს ადღიო შეუცვალა.

—ნუ აღელდები, ჩემო კარგო, გავყენს...—მბრუნვე-
ლობით უთხრა კნენიამ და ხელი სიმონის შუბლისაკენ წაიღო,
მაგრამ უცდა გონს მოვიდა და ხელი დაიშუშა. —განა ესენი
ღირან, რომ მათზე ილაპარაკო?..

—მე მამბაზუნენ ეს მაწანწალები... ქვეყანა არიეს...
ხალხი ააღლევს, გაასულევს... გარყენს... გააორგულეს...
ესენი რომ არა —ადამიანი მშვიდობიანად იტოვრება...—

სიმონს უნდოდა სიფიოს თანგაძრება გამოეწევა და
უფრო დატანჯული და ეგავდმყოფი სახე მშობილა. ერთ წმანს
ჩემად ისტანენ. სიმონმა, ვითომ ძალზე ადუღებულყო, უშუბლზე
ხელი მიიღო და წაჩქარებით სწოთქვდა. კნენია სოფოი ფი-
ნისაფით თვალბმში მისწერებოდა და ცლილობად როგორმე
ერთი ცრემლი მაინც გადმოეგლო —რომ სიმონს დანება მისი
ტანჯვა. მაგრამ ზის ოხერი, არსადა იყო. სოფოიმ მთელი თა-
ფისი ძალღონე მოიკრბა, წერფები დაიქიზა, თვალბის ქუთუ-
თოები ერთმანეთს უმოწყალოთ სცემა, მაგრამ ამაოდ —ცრემ-
ლი არსად იყო. სიმონ-კი, ვითომ და სახე მოშლილი, ადუღე-
ბული ყმაწვილბის ლაპარაკს უტრს უგვებდა.

«ცხოვრება მაშინ გაუმჯობესდება... როდესაც ყოველი
ადამიანი შეიგნებს თავის საკუთარ მექს-ს და თავისზე ძლიერს
... ნებას ფებით არ გააქვლიანეს! როდესაც მექთა მუკალე-
გაღონდავენ ხალხის ოფლით მიწაგარს!..» მოესმა
რატორის ხმა.

მა ვიქტორის ხმა იცნო და შეკრთა. ადგა და გვეუ-
ხედა.

—ღმერთო ჩემო, ვიქტორ!.. რას დამსგავსებია?!..
სიმონ გველ ნაქებინით შემოტრიალდა.

—კნენია, წაფიდე აქედან, თორემ ის ჩამოვლევლიო
სტუდენტი ჩემი ნაცნობია... მოგა და ლაპარაკს დამიწყებს...
не убоиш!.. ვინ რას იტყვის?!..—წარბ შეკვრით სთქვა სი-
მონმა და მსახურს დაუქაზა.

ვიქტორ ამ ხმაზე შემოტრიალდა და სიმონ დაინახა.

—სოსიკო, გამარჯობა!..—შესახა გახარებულმა ვიქ-
ტორმა და სიმონისკენ გამოექანა.

სიმონ შედგა. თავი შეიკავა და ძალდატანებულის ღე-
მილით ხელი ამოართვა.

—გამარჯობა!..

—კაცო, ვეღარ გიკანი, გაინოაფიკებულბარ... ხმაზე
რომ არ მეცნე, უნახავად წახვიდოდი... სხვა, როგორა ხარ?
მაგრამ რალა კითხვა გინდა, გარგვნობით, გეტყობა—კარგა-
თა ხარ... შენ ეს მითხარი, გული როგორი გექს?... ხომ არ
დაგავიწყდა ჩენი მეგობრობა?... მართლაც, კაცო, გავიგმ
დღე ამბებს ჩაღიხარ... ეგ ძალიან ჩქარა მიგიღია... რაო,
ხომ არ გაბრმავებს?

ვიქტორმა სიცილით პავონებზე ხელი დაჭკრა. სიმონ
უკმაყოფილოდ შეიშმუნა. კნენია ვიქტორის ცხვირ-ახვერილი
მისწერებოდა და სიმონს თვალბით წასვლას ეხვეწებოდა.
სიმონიც ეკლებზე იჯდა, მაგრამ წასვლას კი ვერ ბედავდა
და უტეხებულად მიანდა.

—მითხარი რამე, კაცო, რას გაწუმებულბარ?—ჩააცუე-
და ვიქტორ. —უცკრავად, ქალბატონო!—მოუბრუნდა კნე-
ნისა, —მეგობრის ნახვამ ისე ვამხარა, რომ სრულიად დამ-
ვიწყდა გაცნობილით... მაგრამ სიმონის ბრალია... ვიქტორ
ტყავამე გახლავართ. —ვიქტორმა ხელი გაუწოდა.

—ტყავამე... სასიკლო გვირია!—სოფოიმ ვიქტორის
აღმაკვრად შეხებდა და ხელი ჩამოართვა.

—რატომ, ბატონო? ზოგიერთ გვარს სჯობიან... ან
რა საკირთა გვირია?... თქვენა მკითხეთ—მე ვინა ვარ, რა კა-
კი, თორემ გვირის სულ ერთია... თავადი, გლეხი, მღაბრი,
მდიდარი, გენერალი და უზარლო ჯარის კაცი—ყველა ადა-
მიანია.

—მით მიწ ხრავით!—დაცინით სთქვა კნენიამ ქაღ-
სიმონს გაღებდა.

სიმონ იჯდა დაღვრემილი, გაფიქრებული. სოფიოსაკენ
სკამი მიწეფა და გარშემო შემწინებული იხევებოდა.

—რატომ, გვანია ვერ?—ღიმილით ჰკითხა სიმონმა.
—კი არ გვანია, ეს—ქეშმარიტებაა.

— წყალს ხომ არ დაღვე?—სიტყვა ბანზე აუღდო სი-
შინმა.

— რატომ, დავლევ!...—ვიქტორმა წყალი გადაჭრა.—
ში გიდი, გახსოს, ორი ღღე მშობრები რომ ვიყავით, პუ-
რიც არა გვექნა... ახლა, ვინ იცის, ბლომანგებებს მიი-
რთვე... ჰა, ჰა, ჰა!..

— სიმონს შერცხვა და უხერხულად შეიშუშნა.

— მე მაგისთანა კრიზისი თავის დღეში არა მქონია.

— რიგორ არ ვახსოვს, ვიცი, მე რომ ქუდი ვაყიდე...

წარმოიდგინეთ, კნენივ: ორი ღღე არაფერი გვიპაშია... რა
ეჭნათ? აქეთ ვეცო, იქით ვეცო—გასასული აღარაფერი
გვაქუქ—რაც სამ გვეხდა, ყველაფერი ვაყიდე... როდესაც
შუკლები ავიწირალიდა, ავიღე და ჩემი ქუდი ამახდა ვაყი-
დე... იმ დღეს ვაგვითხი, მაგრამ ვიცი იმ გაძლიერებ—თავში შეე-
ლი კი დაიწრა... მაგრამ ერთი ქუდივაც იოლად მივიღოდი...
ეს რომ სახლში იჯდა, მე დასვირბობდი ამის ქუდი, მე
რომ სახლში ვიჯექი,—ეს და, ასე ამგვარად, ვავატარებ სამი თვე
სანამ ერთმა ჩემმა ამხანაგმა ისევ ჩემი ქუდი სამ ამახდა არ
მიყლა. რაზე და ვიქტორს გულთანად იცინოდნენ. სიმონ-
კი სიბრაზისაგან წითლდებოდა, ფითრდებოდა, სკამზე მოუსყენ-
რად ტრიალებდა.

— მაგას თავი დაანებე...—გააწყვეტინა სიცილი სიმონ-
მა.

— შენ ეს მითხარი: რითი სცხოვრობ? საქმე ვაქვს რამე?

— უსაქმობი საფლავში ვანისვენებენ... უსაქმო კაცი
რიგორ იქნება?—გაიკვირვა ვიქტორმა.

— მანც რას ენასაზურები?

— მე?!.. ხალხს...

სიმონმა ულვაშებში ჩაიკინა. კნენამ პირი მიბრუნა.

— რატომ სამსახურს არ იშოვნე რასმეს?—სირუპის შემ-
დეგ ვაგვარა სიმონმა.

ვიქტორმა იგრძნო ეს დაცინვა და მიორბუღა.

— განა ეს ცუდი სამსახურია? ამა მითხარი, ამას რომე-
ლი სამსახური სჯობს? იქნება სხვების მონაბა და ფუტების
ლოკავ?! არა, ჩემო შიშა! მე ჩემი სამსახურით ეპაუროლი
ვარ... არც არავის ვემონები, არც არავინ ჩემი მონაა...

— მაშ როდენდის ვინდა ვგრე ჩამოგლეჯილი იარა?

ვიქტორმა წარბები შეუკრა, და ტანზე დაიწედა.

— რიგორ თუ ჩამოგლეჯილი?

სიმონ აირია. უნდადა ეს შეტეობა ვაგწორებინა და
ბუმიბაში ვაგტრებინა.

— ამა, რასა პვეგხარ? სირცხელია, სხვა რომ არა იყოს-
რა... ვინ რას იტყვის?—სიმონ ძალდატანებით იცინოდა. ვი-
ქტორ სიბრაზისაგან გაფითრდა, მაგრამ თავი შეიკავა და გო-
ცინა.

— ეჰ, რა ექნა, ჩემო ძიშა, ვისაც არა მოგწონვარ, ნუ
შემომხედებს, მორჩა და გათავდა!..

— ნეტა ვიციღე, რა სიამოვნებასა გრძნობთ ამ ხალხის
სამსახურში?—სიტყვა ჩაუთოთ არა მკითხე კნენამ.

— უდიდესს! მეტი სიამოვნება-და იქნება, და მტანვე-
ბულს, გონება და მშულს გლეხს შევაგებინო მისი ადამიანობა,
გვერღმი ამოვიღეს და შენთან ერთად ხმა-მაღლა, გაბედუ-
ლად ერთბაშის გაუმარჯოს ერთობასაო!

— თქვენ კი შეგეტეოთ მშვენიერად გეცხოვრათ...—არ
უშეგებოდა კნენა.

— ავი ვცხოვრობ, ბატონო!.. მაგრამ, დალბად, თქვენ
პრძანებთ—მარტო ჩემი თავისათვის, ვგრე არ არის?

— რა თქმა უნდა!—ჩაუთოთ სიმონმა.

— არა, ჩემო სიმონ... მე იმთავიანი არა ვარ, რომელ-
ნიც მარტო თავისათვის სცხოვრობენ... არც მომწონს მაგ-
ნაირი სიტყვები... მარტო საკუთარი სიამოვნებისათვის მხო-
ლოდ პირველი სცხოვრობს, რომლის დასახელებს უდავო-
ლოდ მიმანა... მე-კი ადამიანი ვარ... ხალხის უფლი და
შოვადე ვარ ხალხს რაიმე სარგებლობა მოვუტანო...—ვიქ-
ტორმა გესლიანად გაიკინა, ჯერ სიმონს გადახედდა და მერე
კნენას.

— ორივენი მიხედნენ შეურაცხყოფას და უხერხულად შე-
ინძრნენ.

— მე ჩემი საქმე შევისრულო პირანთლად და ეს ბრწყინ-
ვლებმა შე არ მიხიბოდას... ყველაფერი წარმატალია... შეი-
ღება მე შენი პავონები ხელ ჩამოვადგილოვან და ჩემი წა-
თისთანაც ვერ იშოვნე.—ვიქტორმა ვაღიანახარა და წა-
ლოლი გადაჭრა.

— შენ ვგრე გგონია?—იწყინა სიმონმა. სიმონი ეტლა
თავის გაჯავრებას აღარ მიაღწედა.

— დამეწმუნე! ყველაფერი მოსალოდნელია აი, მე რომ
შენსავით მშვიდობიანად შეცხოვრა, მეც ამისთანა თვითი
სერთუკი მეცმეოდა და ყვითელი პავონები მხარს დამიშვე-
ნებდა... ხომ ვაგვიგონია ანდახა: ბუდნიერება...—ვიქტორმა
გესლიანად ვაღიანახარა და სიმონს მხარზე ხელი დაჭრა—
ახლა ხომ ხედავ, როგორც შენ ამბობ, ჩამოგლეჯილი და-
დიგარა...

სიმონ, თავის ბიოგრაფიის გამომჯდენებით თავს შეე-
რაცხოვილად გრძნობდა. ვიქტორის გესლიან სიცილსა და
ივავ-არაკებით ლაპარაკსაც მიხედა, უნდადა როგორც თვისი
შეხალისი თავმოყვარობა კნენის თვალში მანც აღედგინა,
მაგრამ ისიც იცოდა, რომ ვიქტორთან ვერას ვაგებდნენ,
აველმეულობი ღდა და ქუდი დაიხურა.

— მიღბარო ხომ არაფერი გეწყინა?—ჰკითხა ვიქტორმა.—
ამას ისე... მეგობრულად გეუბნები...

— არა, უნდა ვიწვიდე... საქმე მაქვს...—სიმონმა საფუ-
ლე ამიოლა და ვიქტორს სამ მანათიანი ქალღლის ფული
წინ დაუღო.

ვიქტორმა უკან მოიხედა, ეგნა მასხარის უსწორდება
და რაკი ვერაინ დაინახა ვაგვირებულმა ჰკითხა:

— ეს რა არის?

— ფულია... ფხვსაცემლი იყიდვ...—უთხრა სიმონმა და
სოფლისთან ხელგაყრილი ვაგას გაუღდა.

ვიქტორს გაფითრა, ანთო... მთლად აცხვანდა და
სიბრაზისაგან ხმა ჩაწყვეტილობა დაიყვია:

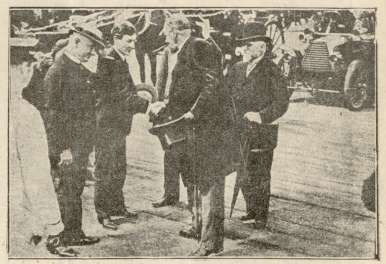
— მოიკა!—სიმონ შემოკრიოდა.

— როგორ ვანა მე ვთხოვ?—ვიქტორის ენა დაება.

სიმონმა თავისი დანაშაული მხოლოდ ახლა იგრძნო და
აირია.

— არა... რის თხევან... ეს ისე... მეგობრულად...—სი-
მონ ძალად იღიმებოდა, მხოლოდ ფერი კი დაჭკაროდა.

— მეგობრულად... საუაროდ ფული ვადმიმიღე... რა-
გორც გლახას, როგორც მაწაწალოს...—ვიქტორ თავდავი-
წყებით ყვიროდა. ხალხი აიშალა და ირველიე შემოხვია.—
მოწყალეებს მძღღე—მაწაწალომ ფხვსაცემლი ვიყიდა...
ოჰ, შე... შე...



პორტსმუტი. კორესონდენტები ვლახარაკეან ვიტტეს
კრების შედეგად.

სიმონს მკვდრის ფერი დაეღო, აღარ იცოდა, საით წა-
ლოკო. ვაფიქრებულ კნენა-კი მკლავში ეკედებოდა.

— უსინდისო!...—დაიგმინა ვიქტორმა.—შენსავით რომ
არა ვაგწყინებ, მათხვარი გგონია? იქნება წყალი მოწყ-
ლებსავით დამლოდებე?!.. მოწყალედა უნდა მონას, გლ-
ახას... და შენ-კი სულთი მონა ხარ და გულით გლახაკი...

მაშ ეს მოწყალედაც შენ გეუყუფენს...—ვიქტორმა აკანკ-
ლებულის ხელით ამიოლა ფული, სიმონის ფულში ვაახვია

და თვლებში ესროლა.—არაშხადა!..—დაიძახა მან და სიმონისაკენ გაიწია, მაგრამ ამხანაგებმა გააკაცეს.

—**Горбодови!**—დაიყვირა შეშინებულმა სიმონმა, გაარღვია ხალხი და ქუჩაში გაეპარა. გულ გახეთქილი კნინიან თან გამოუღდა.

—საზოლორო!.. დაუბახე... ზუმე... სხვა რა შეგიძლიან?—ყვიროდა სიბრაზისგან სახე შეშლილი ვიქტორი.

ბოქაული და პოლიციელიც მოკვიდნენ. სიმონს ბოქაულის დანახვად გული მოეცა, ამაყად მივიდა ვიქტორთან და ბრძანების კილოთი ბოქაულს უთხრა:

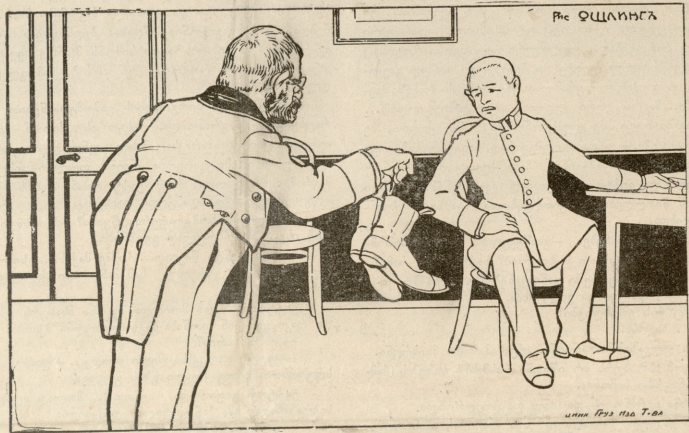
— ამ მაწა... ყმაწვილმა შეურაცხყოფა მომაყენა მოქმედებითი ოქმი შეადგინეთ!..

— ფუ... შე უსინიდიოს!.. სხვის ფეხთა მტვერო!.. — დაიყვირა ვიქტორმა და კიდევ მიიწია.

ვიქტორ პოლიციაში წაიყვანეს.

— უსინიდიოს!.. საზოლორო!..—გაიძახოდა აღელვებული ხალხი; ქუჩის ბიჭებმა-კი შინისაკენ გაჩქარებით მიმავალი სიმონს კიფინ დასცეს და კენჭები მიაყარეს.

გ. შალიკაშვილი.



ახალი რეჟიმი
რადგან დრონი იცვლან, ცოხოვთ ვიწრო ფესსეკუელი შესესვადით უფრო ფართოზე.



მასწავლებელი... ნიშნების დასმა სავალდებულო არ არის, კლასიკოს გარეთ შეკიდებუთ თვა ურის დტერა გაუქმებული; იმთი სადგურების განსხვავის ზეაგ აღარა გკატეს... შა რად უნდა გაეკეთო... სჯობს გამოფაცე სმოსხურდინ.



თავმჯდომარე...—შა თქვენ შეუთ ანა კეტეთ რა სათქმული? კრებას ვსურავ.

რედაქტორ-გამომცემელი ალ. შ. ჯაბაძანი